

Blads for affledigede Kapitainer af Linien, bleven afflediget af Krigstjenesten uden Pension. Han meddelte, at han blev værnepligtig og udstreben i Foraaret 1849, deltog som Menig i Slaget ved Fredericia og som Korporeal i Slaget ved Fsted, hvorefter han blev udnævnt til Sekondlieutenant i Infanteriets Krigsreserve. Efter Krigen lod han sig hjempermitttere, blev atter indkaldt i 1863 og gjorde Tjeneste først som Premierlieutenant, senere som Regimentsadjutant og endelig som Ordonnansofficer. Efter Krigen blev han hjempermittteret; men, da han hørte til de Værnepligtige, fik han ikke halv Gage som de fleste Reserveofficerer, medens han var hjemme. Da Hærloven af 6te Juli 1867 udkom, var han mellem de 6 første, der bleve udnævnte til Kapitainer i Forstærkningen, og han har senere gjort Tjeneste dels ved 38te og dels ved 39te Bataillon. Han vedlægger Afskrift af en Erklæring fra sin sidste Chef, hvorefter denne skal have indberettet, at han var fuldkommen tjenestedygtig, og han har ikke kunnet faae Noget at vide om Grunden til sin Afstedigelse. Han forklarer, at han ikke var den ældste Kapitain, og at han heller ikke kan betragte sig som den mindst tjenestedygtige, i hvilken Henseende han anfører Navne paa Forskjellige, dels ældre end han, dels formentlig mindre tjenestedygtige end han. Han har ikke som flere af hans Kammerater efter Krigsministeriets Opfordring villet ansøge om sin Afsted eller om at blive sat udenfor Numer uden Gage. Paa et Andragende til Krigsministeriet om at erholde en aarlig Understøttelse har han faaet Meddelelse om, at man ikke saa sig i Stand til at foretage Noget i saa Henseende, og han ansøger derfor nu Rigsdagen om, at den vil foranledige, at der bevilges ham en aarlig Understøttelse fra hans Afstedigelses Dato, saa længe han lever, eller, hvis dette ikke lader sig gjøre, da en aarlig Understøttelse af 800 Kr. fra hans Afstedigelse til hans fyldte 62de Aar, til hvilken Tid han mener at maatte have været berettiget til at vente, at han vilde blive staaende i Tjenesten, saalænge han var rask og rørig, opfyldte sine Pligter, og saalænge der ikke var Noget at udsætte paa hans Forhold i Tjenesten. Til Støtte herfor anfører han, at han tværtimod Hærloven, der fastsætter Aldersgrænsen til det 65de Aar, er bleven afflediget i sit 57de Aar, skjøndt han er rask og rørig og fuldkommen tjenestedygtig, ligesom der heller ikke ham bitterligt har været Noget at udsætte paa hans Forhold under hans lange Tjenestetid, hvilket han mener godtgjort ved forskjellige Andragendet vedlagte Erklæringer fra hans tidligere Joresatte.

Udvalget gjør ingen Indstilling.

10. Fra Enken efter Sergent Søren Peter Petersen, Maria Petersen af Fredericia om en Understøttelse. (Indbragt den 22de Oktober 1883 af Folkethingsmanden for Veile Amts 3die Valgkreds, Th. Nielsen.)

Følge Andragendet er Sergent Petersen, efter at have tjent i 10de Bataillon i 7 Aar, afgaaet ved Døden efter et længere Sygeleie i afvigte Foraar, efterladende sig Enke og 2 smaa Børn, henholdsvis 2 og $\frac{3}{4}$ Aar gamle, i trængende Naar. Det oplyses, at hun ikke kan vente nogen Understøttelse fra sin eller sin afdøde Mandts Slægt og kun oppebærer en Pension af 50 Kr. aarlig fra 10de Bataillons Underofficerers Enkesasse. Hun har derfor ansøgt Krigsministeriet om en Understøttelse, men har faaet det Svar, at man ikke kunde yde hende nogen saadan, hvorfor hun nu henvender sig til Rigsdagen derom, idet hun bemærker, at det ikke er hende muligt ved Syning at skaffe det Fornødne til sig og sine Børn, at hun paa Grund af Mandens Sygdom er bleven sat meget tilbage, og at hun, hvis hun ikke kan erholde den ansøgte Understøttelse, maa ty til Fattigvæsenet.

Udvalget finder, at Billighedshensyn tale for, at nævnte Enke faar nogen Opdragelseshjælp til sine Børn, og man foreslaar derfor Andragendet henvist til Krigsministeren.